

Amigas e amigos, autoridades das institucións do noso país.

Dámosvos a benvinda a esta Cea das Letras a este convivio anual de celebración da escrita.

No arredor deste día, anualmente desde o Consello Directivo da Aelg reflexionamos

sobre o traballo feito e os proxectos en marcha ou os que están por chegar.

Ao ollar este ano constatamos que a nosa web, de abril do ano pasado a abril deste ano, tivo un millón de entradas do noso país e de todos os lugares do mundo, mesmo dos mais lonxincuos. Ou no que a Sección de Crítica fixo a súa primeira elección colexiada e nos representou a todos os escritores e escritoras nos Premios da Crítica Española.

Participaron directamente nas actividades da AELG ao longo do ano 2007 douscentos vinte escritores e escritoras, dos 355 asociados.

Proseguimos poñendo a disposición dos máis novos instrumentos de publicación e difusión que lles permitan abrir os seus propios camiños, para que asuman o seu lugar no sistema literario e comecen a se pensar como parte dunha literatura, tamén a ser refundada día a día, desde a súa mocidade literaria. A finais de setembro terán o seu congreso.

É día de nos reunir arredor do premio ao traballo literario e cultural da semana de teatro de Ribadavia na persoa do seu director Rubén García Fernández.

É día tamén de recibir e agasallar como escritora galega universal a escritora Nancy Morejón: a súa palabra marabillada, reveladora, que se interroga como poeta que é muller polo rostro de tantas e tantas mulleres coas súas voces inapreixábeis.

E reunímonos arredor dunha escolma de libros que é o froito e ao mesmo tempo a flor do ano 2007, por vós seleccionada.

Parafraseando a Brodsky: un é aquilo que mira ou lee cos sentidos.

Na escrita de creación, o devalar da vida que crea a historia ou o día a día máis efémero, deixa as súas pegadas, as súas tensas pulsións, que o escritor fai biografía propia; tamén as preguntas que non sempre teñen resposta, ou que son feitas para so ficar no ar.

Como a pregunta de Nancy Morejón:

*Por que son eu?
Por que son elas?
Quen é esa muller
que está en todas nós a fuxir de nós
a fuxir do seu enigma e da súa lonxincua orixe
cunha incrédula pregaría entre os labios
ou cun himno cantado
despois dunha batalla sempre renacida?*

Atopar un verso ou un libro cunha pregunta na súa entraña que nos chame desde a emoción é un instante de beleza interior inexplicábel. Podemos tocar o infinito que pousa na liña dourada do horizonte coa punta dos dedos.

Aínda que a obra de creación literaria non ten que ter necesariamente máis intención que a da súa propia consumación como obra literaria. Aínda que a forza puramente literaria da palabra é garantía de compromiso, o certo é que, convocando a Seamus Haney cando fala aos poetas da Irlanda, *"a idea do poema como unha existencia nun ámbito aparte do discurso político-social non absolve o poema nin o poeta das responsabilidades coa súa sociedade."*

As escritoras e os escritores galegos, atentos ao noso contexto social e cultural, volvemos os nosos ollos e o noso pensamento ás necesidades do tempo que nos tocar vivir e pensar día a día. E ao tempo que estamos atentos ao diario vivir da sociedade que o crea e recrea diariamente, tomamos como noso o compromiso inaprazábel co devir do noso idioma, pois nel temos emprazadas as raíces da propia identidade.

Como os produtores dos contidos do libro e doutros formatos, estamos embarcados como colectivo polos máis diversos camiños, voluntaria ou mesmo involuntariamente, no feroso labor de conseguir que sexan moitos, cada vez máis, os lectores, estamos implicados na consolidación e no acrecentamento cualitativo e cuantitativo dos falantes do noso idioma. E isto só e posíbel se a escrita é capaz de nos apreixar, de se apoderar de nós para nos levar pola tona dos seus regos sempre en sementeira ou ás súas profundidades abisais, sexa como lectores ou sexa como escritores ao buscármonos nela no que ten e existe de realidade indíxible.

Os libros acariñan a noso pel e sempre son un espello que absorbe o noso corpo e que ás veces é reticente a devolver a imaxe na que nos soñamos.

Cada tempo crea a súa relación coa literatura que enxendra e nace no seu interior. Nós, desde que temos consciencia como pobo, tivemos na nosa literatura sempre un lugar para a nosa normalidade, mesmo cando non existían os necesarios instrumentos político-sociais para crear esta necesaria normalidade social e cultural.

Facemos, pois, nosa a responsabilidade de seguir a tecer na escrita a complexidade do vivir e sentir, na súa ledicia e na súa dor, na que as palabras manteñan dentro de si a calor da substancia humana que nomean.

Somos escritores e escritoras e nomeamos o pensar e sentir tamén das cousas, amándolas nas palabras que as nomean para que non fiquen baleiras de contido, para que non fiquen convertidas en signos ociosos, sen alma.

Este é o noso compromiso tamén: facermos que, sobre os alicerces do idioma, arredor da súa cerna máis vedraia, a nosa lingua viva, sempre nova. Asumimos tamén nós a responsabilidade de por ao día unha lingua que ten que estar en continuo proceso de creación, para poder explicármonos a nós mesmos esta terra neste noso tempo.